

Takács Ferenc - Hommage à l'Abbé Barruel 2011

<http://magyarnarancs.hu/egotripp/hommage-a-labbe-barruel-77890>

Van egy látható és egy láthatatlan világ. A látható (újságban, rádióban, televízióban, interneten megtekinthető) világban a nyilvánosság fénye világítja meg a történeteket, amelyek javarészt esetleges jellegűek, vagy ha nem, akkor legfeljebb korlátozott érvényű és viszonylag kis hatótávolságú oksági-szükségyszerűségi láncolatokat alkotnak. Ám mindez csupán csalóka felszín, sőt gondosan kivitelezett látszat, amelyet mindannyiunk megtévesztésére - és vesztére - hoznak létre és tartanak fenn.

Hogy kik hozzák létre és tartják fenn ezt a látszatot? A másik, a láthatatlan világ sötét erői. Gonosz célokra, az emberiség leigázására, világuralomra, minden szép, jó és igaz dolog elpusztítására fel- és összeesküdött személyek, csoportok, szervezetek, titkos társaságok. Hatalmuk jószerivel korlátlan: a színpalak mögül az egész emberiség sorsát képesek kormányozni. Ők írják a nagybetűs Történelmet, a forgatókönyvet, amelyet mi, tehetetlen bábok az ő mindenható akaratuknak engedelmessé, vakon és hipnotizáltan eljátszunk, hogy ők közelebb juthassanak számunkra kifürkészhetetlen céljaik, a rejtélyes és gonosz Nagy Terv megvalósulásához.

Mindenkit persze nem tudnak megtéveszteni és elvakítani. Mindig akadnak olyanok, akiknek eléggé éles a szemük, hogy lássanak, és eléggé gyanakvó az elméjük, hogy olvasni tudjanak a nyomokból, amelyekkel a láthatatlan világ ad, akarata ellenére, mégiscsak hírt a létéről és gonosz munkájáról. (Sőt az ilyen nyomok hiányából is képesek ugyanarra a helytálló következtetésre jutni: a láthatatlan világ olyan gondosan álcázza létét, hogy semmiféle hírt nem ad magáról - éppen ez létének legcsattanósabb bizonyítéka.) Ők tudják, hogy a világot minden apró helyi részletében és nagyobb, globális összefüggéseiben egyaránt összeesküvések irányítják: elvetemült cselszövők játsszák immár évszázadok óta gyilkos bábjátékukat a mit sem sejtő, jóhiszemű emberiséggel. Jezsuiták, szabadkőművesek, jakobinusok, karbonárik, szabadelvűek, zsidók, kommunisták - látszatra nagyon is sokfélék, valójában egy követ fújnak, s már régen összefonódtak egymással. Közöttünk vannak, mindenhova elér a kezük. Színt önként sohasem vallanak, igazi arcukat csupán kivételes pillanatokban láthatjuk meg. És aki megpróbálja leleplezni őket, készüljön fel a legrosszabbra: az elbódított tömeg nem fog hinni neki, kinevetés, üldöztetés, vértanúság lesz a sorsa, kiközösítik és paranoiás tévképzetek rabjaként bolondokházába zárják. Hacsak nem szerez magának hívőket, mégpedig jelentős számban - ilyenkor a tévképzete, mely az ő szemében persze megnyugtató alapokon álló, bizonyított teória, akár az államrezon rangjára is emelkedhet, s magától értetődő igazsággá válik egy egész nemzet számára (lásd például Hitler, a zsidók és a Harmadik Birodalom).

Nem sikerült megtéveszteni azt az embert sem, aki felfedezte és bebizonyította, hogy ilyen összeesküvés műve volt, titkos társaságok ördögi tervében fogant meg az

emberiség ártatlanságának második elvesztése, a modernitás korszakának (freudi értelemben vett) ősjelenete, az újkori Európát ránk szabadító végső bűnbeesés: a nagy francia forradalom is.

Augustin Barruel abbének hívták az illetőt, az első nagytörténelmi conspiracy theory (összeesküvés-elmélet) megalkotóját. 1741-ben született, tizenöt évesen lett a Jézus-társaság noviciusa. Rendjének feloszlatása, 1773 után, mindenestül irodalmi munkásságának szentelte energiáit: egyházvédelmi traktátusok és a felvilágosodás eszméivel vitatkozó tanulmányok kerültek ki a tolla alól. Az 1789-es év Párizsban érte, így közelről figyelhette meg a franciaországi változásokat. 1792-ben Angliába menekült.

Itt jelent meg 1797-ben, s aratott zajos nemzetközi sikert legnagyobb hatású műve, a *Mémoires pour servir a l'histoire du jacobinisme*. A címében a jakobinizmus történetének áttekintését ígérő monumentális "emlékirat" négy kötetben, ezeregyszáz oldal terjedelemben sorakoztatja fel a bizonyítékokat: a forradalmat egy előre kidolgozott titkos tervnek megfelelően robbantották ki, s az események azóta is ezt a tervet követik. A terv végcélja: az Anyaszentegyház lelki és testületi hatalmának a teljes megsemmisítése, az Oltár és a Trón megdöntése, az intézményes hatalom minden formájának az elsöprése.

Barruel sorra leleplezi az összeesküvőket, a terv kidolgozóit, a nagy hatalmú titkos társaságok tagjait: Voltaire-t és a többi ateista "filozófust" (az enciklopédistákat), a szabadkőműveseket és az illuminátusokat (a "Spartacus testvér", eredeti nevén Johann Adam Weishaupt alapította misztikus és anarcho-kommunistikus nézeteket valló titkos társaság tagjait). Végül a leleplezés negyedik kötetében bemutatja, miként kerültek a jakobinusok a terv birtokába, s hogyan ültetik át a tervet a gyakorlatba.

Barruel abbé könyve, ez a gigászi összeesküvés-elméleti értekezés, ha jól meggondoljuk, páratlanul paradox szellemi teljesítmény. Egy korábbi írásában, az 1789-ben közzétett *Discours sur les vraies causes de la révolution*-ban (Értekezés a forradalom valódi okairól) még úgy vélte, hogy a forradalomnak két oka van. Az egyik isteni: a Jóisten a forradalom kataklizmájával a francia nemzetet bünteti bűneiért. A másik viszont emberi: az egyház és az állam ellen összeesküvést szövő "filozófusok" okozták a felfordulást. A *Mémoires*-ban viszont már csupán az emberi ok szerepel: a "filozófusok", a szabadkőművesek és az illuminátusok összeesküvése.

Ami viszont furcsamód modern munkává avatja a hagyomány és tekintély pártján álló *Mémoires*-t. Hiszen a hagyományos vallási felfogás szerint csupán egyetlen összeesküvés van, egyetlen titkos terv igazgatja a világ sorát: bármi történik, az emberek elöl rejtőzködő Isten kifürkészhetetlen akaratából történik, minden jó és minden rossz meg van írva a Gondviselés titkos forгатókönyvében. Barruel abbé viszont merészen kilépett ebből a világképből: a *Mémoires*-ban, minden összeesküvés-elmélet öspéldájában az emberi akarat mindenestül átveszi az isteni akarat szerepét, és az emberi Terv mellett már nem jut hely a Gondviselésnek. Azaz

műve az emberi akarat szabadságát sugallja - ami végül is belefér az akaratszabadság predestinációellenes doktrínájától, a pelagianizmustól megérintett jezsuitizmus eszmevilágába. De olyasmit is sugall, ami viszont már semmiféle keresztény doktrínába nem fér bele: az emberi akarat vezérelte emberi alkotó (és persze romboló) szellem (legalábbis potenciális) mindenhatóságát. És ez ugyebár par excellence felvilágosult eszme, az enciklopédisták sarkalatos tézise, a modern humanista emberkép elvi fundamentuma.

Azaz: eretnekség. Hát igen: amikor a tradicionalizmus elszánt védelmezője emlékét idézzük, voltaképpen egy destruktív modern előtt emelünk kalapot.